

A XV-a Conferință internațională – multidisciplinară
„Profesorul Dorin Pavel – fondatorul hidroenergeticii românești”
SEBEȘ, 2015

CALEA FERATĂ BEIJING-LHASA. Partea I-a

Mircea BEJAN, Ioana BĂLAN, Barbu BEJAN

BEIJING-LHASA RAIL. Part I

Since the Foundation of the Republic of China has been the dream of having a national railway network that would unite all the provinces of China. For a long time, due to some hard obstacles, Tibet has remained the only province without access to the national railway network. It is said that the new train between Beijing and Lhasa, on the roof of the world in Tibet, is a selenaut. On 22 June 2006 took place the inaugural voyage of the railway that connects Qinghai province of China (capital city of Golmud) and the Tibet Autonomous Region (capital of Lhasa), crossing Tanggula Mountains (5072 m above sea level). The Beijing-Lhasa 4064 km is, of which 1.110 km are on the newly-built Qinghai-Tibet Railway. The train from Beijing to Lhasa sailing from July 1, 2006, achieving over in about 44 hours and has few stops on this route. The Qinghai-Tibet Railway is the highest railway in the world. The highest point lies at 5.072 m above sea level and the Tanggula railway station is located at 5.068 m, is the highest railway station in the world. Nearly half of the Qinghai-Tibet Railway is located more than 4,000 meters above sea level. About 550 kilometres of the railway is built on frozen earth.

Keywords: railroad Beijing-Lhasa, Tibet, Lhasa's capital, Potala Palace, superlatives

Cuvinte cheie: calea ferată Beijing-Lhasa, Tibet, capitala Lhasa, palatul Potala, superlative

1. Generalități

Dr. Sun Yat-sen (1866-1925), medic, om politic și revoluționar chinez, despre care adesea se spune că ar fi fost "tatăl Chinei moderne", a fost primul președinte provizoriu al Republicii Chinei, la a

cărei fondare din 1912 a participat direct. A fost succedat de Yuan Shikai, întâiul președinte ales. Sun a fost o figură unificatoare în China post-imperială, fiind în același timp o personalitate politică unică a secolului al 20-lea din China întrucât a fost și este unanim apreciat atât China continentală cât și în Taiwan. Doctrina sa politică guvernează și astăzi China modernă.

China este o țară multinațională, în care locuiesc în armonie naționalitatea Han și alte 55 de minorități naționale. La nivelul întregii țări sunt 5 regiuni autonome ale minorităților: Mongolia Interioară, Xinjiang - Uigură, Guangxi - minoritatea Zhuang, Ningxia - minoritatea Hui și Tibetul. Lhasa este capitala Regiunii autonome Tibet. După Revoluția Chineză din 1911-1912, regiunea independentă aflată sub influența britanică a fost ocupată în 1951, în 1965 devenind oficial regiune autonomă în cadrul Chinei comuniste.

Tibetul istoric nu se restrânge de loc în granițele Xinjiang-ului de astăzi. Fideli principiului Divide et impera, comuniștii au rupt bucăți din Tibetul istoric, incluzându-le în provinciile chineze Gansu, Qinhai, Sichuan și Yunnan - așa, ca o măsură preventivă împotriva unei ipotetice reuniri a Regatului Zăpezii, cum era denumit de antici. Tibetul este și astăzi o regiune puțin populată, de aproximativ șase ori mai întinsă decât România. Acum, aproape 2 milioane de etnici tibetani mai trăiesc în Tibet, alte 4 milioane populând provinciile alăturate. Are o înălțime medie de 4.900 m, găzduiește lacul de la cea mai mare altitudine din lume (Manasarovar) și este mărginit la sud de lanțul Himalayei, la vest de deșertul Karakorum, la est de Munții Tangkula, iar la nord de Munții Kunlun și Nan Shan, precum și de deșertul Takla Makan. Același Tibet este locul de unde izvorăsc unele dintre marile fluvii ale lumii, amintind aici Gange, Indus, Brahmaputra și Yangtze.

Încă de la întemeierea Republicii Chineze a existat visul de a avea o rețea națională de căi ferate care să unească toate provinciile Chinei. Mult timp, Tibetul a rămas singura provincie fără această rețea națională de căi ferate din cauza unor obstacole greu de trecut. Înainte Tibetul figura ca singura mare provincie din China care nu era legată de

restul țării printr-o linie ferată. Legături aeriene există, dar sunt limitate, având costuri mari, iar transportul rutier este supus influențelor unui climat meteo adesea ostil, neavând continuitate cotidiană.

Orașul Lhasa deține recordul de neegalat al capitalei situate la cea mai mare altitudine - 3.658 m. În tibetană Lhasa înseamnă „Locul Zeilor”, reședința lui Dalai Lama. Sub Dalai Lama, Tibetul a fost o societate sclavagistă.

Apelativul Dalai Lama nu reprezintă numele cuiva ci constituie rangul celui mai înalt demnitar bisericesc al Tibetului, un fel de prelat-președinte de stat. În traducere, Dalai înseamnă Ocean de înțelepciune, iar Lama – învățat, mentor spiritual. Ramura tibetană a budismului îl consideră drept reîncarnarea unui lung șir de

bohisattva ai compasiunii, oameni care au atins cel mai înalt rang posibil al existenței în filosofia budistă, dar au renunțat la Nirvana pentru a-i lumina pe oamenii de rând. Dalai Lama a fost cel mai înalt grad spiritual în Tibetul secolului XVII-lea și până în secolul al XX-lea. Tibetanii au fost îndoctrinați de Lama să-si accepte viața de servitori și sclavi pentru “lama” puternici și bogați care duceau o viață de lux. Primul Dalai Lama a trăit în Tibet în urmă cu șase secole, iar actualul lider spiritual este cea de-a 14-a reîncarnare a sa. Fiecare asemenea conducător a avut, se înțelege, și un nume, cel al actualului guru fiind Tenzin Gyatso, considerat cel mai mare șef spiritual al budismului tibetan. În 1959 a fugit în India cu o mână de discipoli unde a creat guvernul tibetan în exil. Tenzin Gyatso a recomandat ca după moartea sa să nu mai fie ales alt Dalai Lama, deoarece instituția și-a pierdut semnificația: importanța sa a constatat în puterea politică, pe care acum nu o mai are. După 450 de ani de funcționare a instituției Dalai Lama, aceasta nu mai este necesară.

2. Palatul Potala

O clădire mai mult decât impresionantă, Palatul Potala a fost una dintre cele mai mari structuri din lume până la apariția arhitecturii moderne, fiind faimos pentru grandiozitatea clădirilor, construcțiilor complicate, bogățiilor conținute, atmosferei evlavioase și splendidelor opere de artă.

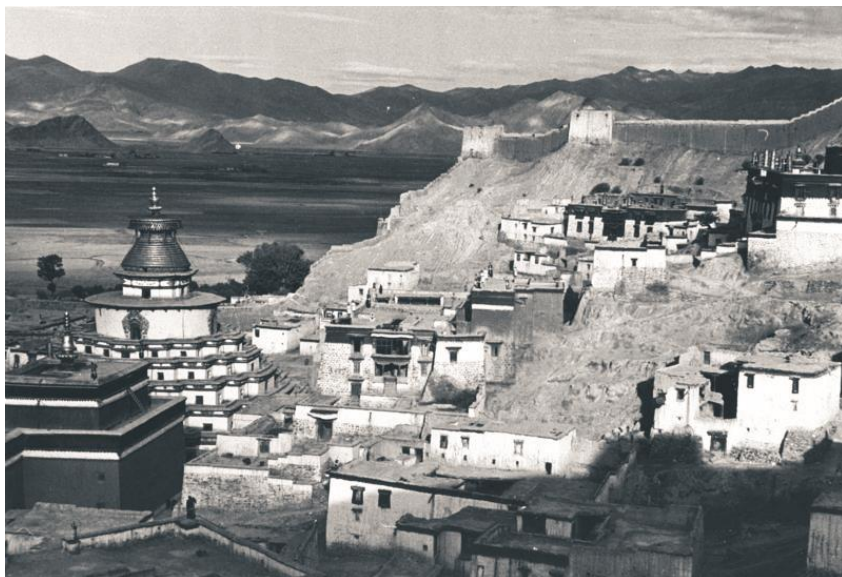
Nu doar un turn, ci o clădire monumentală, cu o înălțime de 117 m și 360 m lățime și o suprafață de 130 000 de m², cam jumătate cât Casa Poporului, palatul lui Dalai Lama tronează în vârful unui munte, la o înălțime de 3700 m. Aceasta citadelă de 13 etaje a servit drept cartier general pentru fostul „stat religios” al Tibetului și a fost locuința succesivilor Dalai Lama, utilizându-l după a doua jumătate a sec. XVIII ca reședință de iarnă.

Construcția Palatului Potala pe Muntele Roșu, în centrul orașului, a început în secolul al 7-lea, fiind Palatul de iarnă a lui Dalai Lama și simbolizează Budismul tibetan și rolul său central în

administrarea tradițională din Tibet. Palatul a fost construit de regele Songtsen Gampo care a unit Tibetul și care, din motive politice și militare, a mutat capitala de la Lalong la Lhasa.

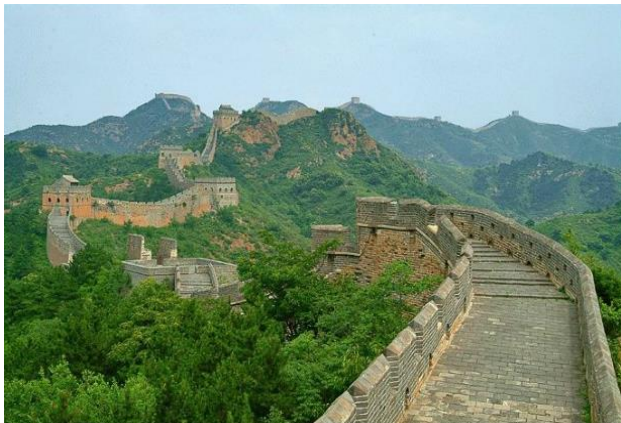
Palatul Potala a fost construit în forma sa modernă din dorința celui de-al cincilea Dalai Lama, începând cu anul 1645 și este structurat pe 13 nivele, cu peste 1000 de camere, 10 000 de altare și aproximativ 200 000 de statui religioase. Format din unirea a două palate, Palatul Alb și Palatul Roșu, Potala a fost reședința liderului tibetan până în anii '50, când China a anexat provincia și Dalai Lama a plecat în exil în India, la Dharamsala.

Azi, palatul este muzeu, nu mai are nicio funcție religioasă sau administrativă ca în trecut. În Palat sunt vizitate foarte puține încăperi în raport cu mărimea sa. Vizita parcurge încăperea în care lucrează Dalai Lama, săli de rugăciune, săli de audiență, monumente funerare, stupa, fresce budiste, thangka, combinații de Mandala. În Palat, unde ajungi urcând multe trepte, se găsesc foarte multe valori: „Se spune că jumătate din bogățiile lumii se află în Palatul Potala” (spre exemplu, un vechi și imens artefact din aur cântărește peste 3600 kg, fiind gravat și plin de pietre prețioase).

3. Expediție germană de cercetare în Tibet

În primăvara anului 1938, cinci savanți germani membrii ai SS au participat la o expediție de cercetare în Tibet. Aproape uitat astăzi, acest eveniment a fost extrem de controversat în epocă și a continuat să îi fascineze decenii la rând pe amatorii de conspirații.

Cele mai multe controverse și discuții nu au fost generate de rezultatele științifice, ci de contextul expediției – ajunul celui de-Al Doilea Război Mondial – și de scopul acesteia. La întrebarea „ce au căutat naziștii

în Tibet?” au fost oferite de-a lungul timpului numeroase răspunsuri, care mai de care mai fanteziste: s-a spus că ea ar fi avut ca scop descoperirea unei legături între Atlantida și prima civilizație a Asiei Centrale; că Schäfer ar fi crezut că Tibetul era leagănul omenirii, unde o castă de preoți crease un imperiu de cunoaștere mistică, numit Shambhala, al cărui simbol era svastica, roata budistă a vieții; sau că naziștii ar fi căutat o substanță secretă, care prelungea viața și putea fi folosită pentru atingerea unei stări superioare de conștiință.

Prof.em.Dr.Ing. Mircea BEJAN – România
Ing. Ioana BĂLAN – Metz, Franța
membri AGIR
Barbu BEJAN – Paris, Franța